

ЛЕОНИД ЛЕНЧ НА ЗОР

Превод от руски: София Бранц, 1980

chitanka.info

Седях в кабинета на Чашкин и го чаках да си свърши телефонния разговор.

Чашкин на телефона представляваше твърде любопитно зрелище.

И двете му ръце бяха заети: с дясната подписваше някакви книжа, а с лявата държеше грамадна попивателна, приличаща на ютия, и боравеше с нея със страхотната бързина на китайски фокусник. Колкото до слушалката, Чашкин я притискаше до ухото си, повдигнал дясното рамо.

И така, кривнал глава на една страна и вторачил в мен абсолютно побелели, пощурели, невиждащи очи, Чашкин крещеше в слушалката:

— Айде другата седмица! Бива ли? Следващия понеделник! На зор сме, братко!... Айде, действай!... Това е... Точка!

И в същото време дъвчеше нещо. Най-сетне затвори телефона и ме забеляза.

Аз се представих и казах:

— В стаята ми падна мазилката. Налага се спешен ремонт. Съгласувано е с всички. Сега само да го заверите.

И сложих на писалището му документа с всичките многобройни подписи и резолюции. Но Чашкин дори не прочете молбата ми:

— Добре, другарю, ела другата седмица! Бива ли?

— В стаята ми не може да се живее, другарю Чашкин! По главата ми се сипе хоросан!...

— Потърпи малко! Що не носите шапки вкъщи? Ще дойдеш другия понеделник и моментално те оправям! А сега сме на зор! Денят на жената!

— Че да не сте жена, другарю Чашкин?

Чашкин отвърна с престодушия усмивка:

— На такъв зор, братко, човек направо се обърква — мъж ли е, жена ли.

Телефонът на бюрото му звънна. Чашкин грабна слушалката, притисна я с дясното си рамо до ухото и очите му побеляха и ослепяха.

Прибрах заявлението и си тръгнах.

„Другия понеделник“ отново бях при Чашкин.

Той с кожух и шапка се въртеше в приемната край бюрото на секретарката си и кратко подвикваше:

— Който ме търси, казвай за другата сряда. Ако се развикат, ще обясняваш, че сме на зор. Това е. Точка!

Когато ме видя, Чашкин направи опит да се измъкне, но аз запрех вратата с тялото си и му казах:

— Казахте ми днес да дойда, другарю Чашкин. Аз съм, дете хоросанът ми се сипе по главата. Помните ли?

Мазното лице на Чашкин се сви като за плач:

— Помня, скъпи другарю, как да не помня! Но нали... на зор сме! Ще потърпиш малко! Още една седмица нека ти се сипе, пък другата сряда идваш и веднага те уреждам. Бива ли?

— Нали мина денят на жената, другарю Чашкин!

— Ами сесията? Денят мина, ама в Академията започна сесия!

— Но вие не сте академик.

— Ние, братко, аз, братко... за мен, братко, е още по-тежко, отколкото за академиците! — неясно, но многозначително изрече Чашкин, отмести ме с рамо и изчезна през вратата в коридора.

Доиде „другата сряда“. Още сутринта тръгнах за ремонтната кантора — при Чашкин.

На стълбището ме връхлетя някакъв човек, който презглава тичаше нанякъде, и насмалко да ме катурне. Беше Чашкин.

Вкопчих се в ръкава му и изрекох с телеграфична краткост:

— Аз хоросан! Наредихте сряда!

— Знам! — изкрещя Чашкин. — Хоросан, ела другата седмица, петък. А сега прощавай, пламнала ми е главата!

И понечи да се отскубне, но аз стисках здраво.

— Какво ви е пламнало сега пък, другарю Чашкин!

— Ами не е хоросанът я!... Не четеш ли вестници, драги другарю? Давай другия петък! Край... Точка!

Дръпна си здравата ръката, под мишницата му се зацепиха шевове — и Чашкин запрепуска надолу по стълбището през три стъпала като планински козел.

Не чаках до „другия петък“. На следния ден всички ние: аз, нервната ми жена Елена Николаевна, леля й Ольга Филатовна, енергична хрантутница на шестдесет и пет години, и синът ми Бобка — на седем, пробихме слабата съпротива на секретарката му и превзехме неговия кабинет.

Бяхме натоварени с денкове и куфари; подробно бях разработил плана на операцията и всеки от бойците ми си знаеше маневрите.

— Олга Филатовна — изкомандвах аз, — заемте прозореца и палете примуса! Бобка, иди при чичото да си играеш с телефона. Айде, мойто момче, не се бой, чичото обича да си играят с телефона му! А ти, душичке, засега си полегни на канапето! — предложих на жена си. — Не си добре с нервите, сигурно ще искаш да си поплачеш!...

Горкият Чашкин, целият се сви и ни зяпаше, без нищо да разбира.

А моите бойци вече действаха. Енергичната хрантутница извади от торбата примуса, сложи го на перваза и с всичка сила взе да помпа газта.

Бобка превзе телефона и заизбира десетцифрени номера.

Жена ми театрално ридаеше на канапето, навремето беше играла на сцената и умееше да ридае доста гадно.

— Какво е това?! — изкрещя потресеният Чашкин. — Що за хулиганство!

— Не е хулиганство! — твърдо заявих аз. — Не можем да живеем в стая, където отгоре ни се сипе хоросан. Затова дойдохме тук, за да не ни капе... Бобочка, не късай листата, те са на чичото, той си играе с тях! Олга Филатовна, слагайте кюфтетата да се пържат, няма нищо, после ще отворим прозореца! Душичке, успокой се, другарят Чашкин ей сега ще излезе и ти ще се съблечеш и ще си легнеш като хората...

Чашкин се обърка. Очите му заиграха.

— И-и... докога така? — хрипкаво попита той.

— Елате в петък другата седмица! — отрязах го аз. — Нали ме виждате на какъв зор съм!

Най-сетне Чашкин всичко разбра.

— Давайте заявлението! — каза той.

Взе го и сложи отдолу подписа си. Точно за половин секунда.

— При Федотов! — изрева Чашкин. — Втората стая вдясно. Работниците ще дойдат след два часа. Айде сега, отивайте си! Край! Точка!

Работниците наистина дойдоха след два часа. И направиха ремонта много висококачествено. Това е! Точка!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.